

I)

Kalona

Kalona zvedl ruce. Neváhal. Ani na okamžik nezapochoyboval o tom, co musí udělat. Nic a nikdo se mu nesmí stavět do cesty a ten lidský chlapec stál mezi ním a předmětem jeho touhy. Nijak zvlášť netoužil ho zabít, ale ani mu na jeho životě nezáleželo. Bylo to zkrátka nezbytné opatření. Necítil výčitky ani lítost. Po celá ta staletí od chvíle, kdy padl, vlastně necítil téměř nic. A tak tomu klukovi naprosto lhostejně zlomil vaz.

„Ne!“

Ten výkřik vyjadřoval takovou trýzeň, že Kalonovo srdce sevřel mráz. Pustil chlapcovo bezvládné tělo a prudce se otočil. Zoey se řítíla přímo k němu. Střetli se pohledem. Její oči byly plné zoufalství a nenávisti. Jeho se marně snažily zakrýt pravdu. Pokoušel se nalézt slova, jimiž by se ospravedlnil – která by ji přiměla, aby mu odpustila. Jenomže ona vše viděla a na tom už se nedalo nic změnit. I kdyby snad dokázal nemožné, měl příliš málo času.

Zoey po něm vrhla veškerou svou živelnou energii ducha.

Ta do něj udeřila s intenzitou překračující hranice fyzická. Kalonovou podstatou, jádrem, byl právě duch, živel,

jenž mu po staletí dodával životní sílu a s nímž si odnepaměti nejlépe rozuměl a čerpal z něj největší moc. Zoeyin útok ho smetl. Úder ho odhodil přes mohutnou kamennou zeď, která oddělovala upíří ostrov od Benátského zálivu, a on se ponořil do ledové vody. Její sevření ho dusilo, ale bolest v jeho nitru byla zprvu tak ochromující, že se ani nesnažil bojovat. Možná bylo načase ten strašlivý zápas o život a jeho falešné pozlátko ukončit. Snad by se jí měl přestat vzpírat a přijmout porážku, jako to už jednou udělal. Ale jen na to pomyslel, něco ucítil. Zoeyina duše se roztránila na kousky, a stejně jako on kdysi přešel z jedné říše do jiné, opustila tento svět.

To poznání ho zasáhlo bolestněji než předchozí útok.

Zoey ne! Nikdy jí nechtěl ublížit. Přes všechny Neferehtiny pletichy, manipulace a plány se pořád potají spoléhal na to, že navzdory tomu všemu dokáže prostřednictvím své nesmírné nesmrtelné moci zachovat Zoey v bezpečí. To ona se totiž na této úrovni bytí nejvíce podobala Nyktě – jedině jejím prostřednictvím se mohl v této říši, ze které nemohl uniknout, přiblížit své bohyni.

Sebral síly a pokusil se vzpamatovat ze Zoeyina útoku. Vymanil své mohutné tělo ze sevření vln a uvědomil si přitom holou pravdu. Zavinil, že Zoeyina duše odešla a ona tak zemře. Jakmile se opět nadechl, zoufale a pronikavě vykřikl totéž slovo, které bylo jejím posledním: „*Ne!*“

Jak si mohl celou tu dobu od svého pádu myslet, že nic necítí? Byl hlupák a mýlil se, krutě se mýlil. Křídla ho sotva držela nad hladinou, protože jím zmítal nával emocí, jež kousek po kousku drtily pozůstatky jeho těžce zasaženého ducha, zuřily a vysávaly z něj vnitřní sílu. Měl černo před očima, viděl rozmazaně, a když se zahleděl přes lagunu a zapátral po světlech, která by mu prozradila, kde se nachází souš, musel mhouřit víčka. Až tam se nedostane. Musí zpět k paláci. Neměl na vybranou. Z posledních sil

se opřel křídly o ledový vzduch a vznesl se nad zeď. Hned za ní se zhroutil na promrzlou zem.

Netušil, jak dlouho tam leží ve studené tmě rozervané noci a nechává svou těžce raněnou duši napospas emocím. Kdesi v hloubi srdce věděl, proč je mu to všechno tak povědomé. Toto byl další pád, ale tentokrát se neodehrál na fyzické, ale na duševní úrovni – ačkoli se zdálo, že ani nad svým tělem už nemá žádnou vládu.

Vycítil její přítomnost, ještě než promluvila. Tak to mezi nimi bylo od počátku, ať už o to stál nebo ne. Jednoduše jeden o druhém vždy věděli.

„Kvůli tvé neopatrnosti Stark viděl, jak jsi zabil toho kluka!“ Neferetin hlas byl ledovější než zimní moře.

Pootočil hlavu, aby viděl něco víc než jen špičku jejího střevíčku. Vzhlédl k ní, ale musel zamrkat, protože nedokázal zaostřit.

„Nešťastná náhoda,“ zašeptal ochraptěle, jakmile znovu našel hlas. „Zoey tam neměla vůbec být.“

„Žádné náhody si nemůžeme dovolit, a to, že tam byla ona, mě ani v nejmenším nezajímá. Vlastně je dobře, že to viděla. To, co se jí kvůli tomu stalo, se nám velice hodí.“

„Ty víš, že se její duše roztříštila?“ Kalonovi se nepřírozená slabost jeho hlasu a podivná fyzická letargie protivily téměř víc než účinek, jímž na něj působila Neferetina ledová krása.

„O tom vědí snad všichni upíři na ostrově. Zoeyina duše neodešla zrovna v tichosti, což mě ostatně nijak neudivuje. Spíš by mě zajímalo, kolik upírů vycítilo tu ránu, kterou ti ta malá mrcha zasadila těsně předtím, než se s námi rozloučila.“ Neferet si zamyšleně poklepala na bradu dlouhým ostrým nehtem.

Kalona mlčel. Pokoušel se soustředit na cáry své rozervané duše a nějak je pospojovat, ale země, na níž spočívalo jeho tělo, byla příliš hmotná, neměl sílu obrátit se k obloze

a načerpat energii z mlžných útržků onoho světa, které na ní pluly.

„Ne, toho si zřejmě nikdo nepovšiml,“ pokračovala Neferet svým nejstudenejším, nejvypočítavějším tónem. „Nikdo tu není propojený s Temnotou, s *tebou*, jako já. Nemám pravdu, lásko?“

„Náš svazek je jedinečný,“ vypravil ze sebe. Najednou si však přál, aby tomu tak nebylo.

„To vskutku je...“ odvětila nepřítomně, stále ponořená do svých úvah. Pak se jí rozšířily oči, zjevně na něco přišla. „Dlouho jsem marně přemýšlela, jak mohla A-ya zranit nesmrtelného s takovou fyzickou silou, jakou máš ty, a to tak vážně, že tě pak dokázaly uvěznit nějaké hloupé čerokézské čarodějnice. Řekla bych, že naše malá Zoey mi na tuhle otázku právě odpověděla, i když ty sám jsi to přede mnou velice pečlivě tajil. Přece jen je možné tě fyzicky zranit, ale jedině prostřednictvím tvé duše. Fascinující, že?“

„Uzdravím se.“ Vložil do svého hlasu co nejvíc jistoty. „Doprav mě zpět na Capri, na tamější hrad. Ulož mě na střechu, co nejlíže k nebesům, a já opět nabudu sil.“

„Věřím ti – jistě by pomohlo, kdybych to udělala. Ale já s tebou mám jiné záměry, můj milý.“ Zvedla paže a vztáhla je k němu. Mluvila dál a přitom rozpohybovala dlouhé prsty ve složitém vzorci, jako když pavouk tká síť. „Nedovolím, aby Zoey ještě někdy vstoupila mezi nás.“

„Ten, jehož duše se roztránila, je odsouzen k smrti. Zoey už pro nás nepředstavuje hrozbu,“ poznamenal a sledoval ji přitom vědoucím pohledem. Svolávala k sobě lepkavou černotu, kterou až příliš dobře znal. S touto Temnotou celé věky bojoval, dokud se sám neodevzdal její chladné moci. Poznával její tep a chvění, když se nepokojně stahovala k prstům Tsi Sgili. *Neměla by být vůbec schopná vládnout Temnotě takto hmatatelně*, prolétlo mu unavenou myslí

s ozvukem umíráčku. *Žádná velekněžka nemůže mít takovou moc.*

Jenomže Neferet už nebyla pouhou velekněžkou. Dávno se vymanila z pout svého úřadu a teď už jí nečinilo sebe-menší potíže ovládnout smyčky tmy, kterou vyčarovala.

Stává se z ní nesmrtelná, uvědomil si Nyktin padlý bojovník a k lítosti, zoufalství a hněvu, které se v něm svářily, se připojil i strach.

„Mohlo by se zdát, že ji čeká jistá smrt,“ pronesla Neferet klidně a dál spřádala inkoustově černá vlákna, „ale Zoey má strašně nepříjemnou tendenci přežít. Tentokrát chci mít jistotu, že skutečně zemře.“

„Její duše má však také tendenci k znovuzrození,“ namítl. Schwálně se jí snažil vyprovokovat, aby ji vytrhl ze soustředění.

„Pak ji budu ničit zas a znova!“ Neferetina koncentrace díky hněvu nad jeho slovy jen vzrostla. Přadena černoty zmohutněla a zavlnila se kolem ní, nasáklá mocí.

„Neferet,“ pokusil se upoutat její pozornost tím, že ji oslovil jménem. „Opravdu víš, čemu se pokoušíš vládnout?“

Zadívávala se na něj a on si v temných hlubinách jejích očí poprvé všiml rudého přísvitu. „Jistěže vím. Podřadné bytosti to nazývají zlem.“

„Já nejsem podřadná bytost, a přesto to rovněž nazývám zlem.“

„Ale kdepak, už po staletí ne.“ Zlomyslně se zasmála. „Poslední dobou ovšem příliš žiješ mezi stíny minulosti, místo aby ses radoval z úžasné temné moci přítomnosti. A já vím, kdo za to může.“

Kalona se s ohromným vypětím sil posadil.

„Ne, nechci, aby ses hýbal.“ Ukázala na něj prstem a jemu se kolem krku omotalo vlákno temnoty. Utáhlo se jako smyčka, strhlo ho k zemi a znehybnilo.

„Co ode mne chceš?“ vypravil ze sebe chraptivě.

„Abys ses vydal na onen svět za Zoeyinou duší a postaral se, aby žádný z jejích *kamarádů*,“ dala tomu slovu posměšný nádech, „nenašel způsob, jak ji přilákat zpět k tělu.“

Nesmrtelný sebou trhl. „Nyx mi zakázala přístup na onen svět. Nemohu tam Zoey následovat.“

„To se mylíš, lásko moje. Víš, ty vždycky bereš všechno příliš doslovně. Nyx tě vyhnala – padl jsi – nemůžeš se vrátit. Po staletí jsi věřil, že tomu tak je. Inu, *ty* jako takový se skutečně vrátit nemůžeš.“ Dramaticky si povzdechla, když na ni jen nechápavě zíral. „Nyx zapudila tvé překrásné tělo, to ano. Řekla kdy ale jediné slovo o tvé nesmrtelné duši?“

„Ani nemusela. Nachází-li se duše příliš dlouho mimo tělo, pak tělo zemře.“

„Ale tvé tělo smrti nepodléhá, tím pádem může být od duše odděleno nekonečně dlouho, a přesto nezemře.“

Kalona se snažil, aby se v jeho tváři neprojevila hrůza, kterou ho její slova naplnila. „Pravda, nemohu zemřít, ale to neznamená, že neutrpím žádnou újmu, když se mé tělo ocitne na dlouhou dobu bez duše.“ *Mohl bych zestárnout... zešítet... stát se pouhou nesmrtelnou skořápkou...* Myslí mu vířily další a další možnosti.

Neferet pokrčila rameny. „Tak to se budeš muset snažit, abys úkol dokončil hodně rychle a mohl se vrátit ke svému krásnému tělu, než se nenapravitelně poškodí.“ Svůdně se na něj usmála. „Moc by mě mrzelo, kdyby se mu něco stalo, miláčku.“

„Neferet, nedělej to. Uvádíš v pohyb síly, kterým budeš muset zaplatit, a tvé činy s sebou ponесou následky, jimž ani ty nebudeš chtít čelit.“

„Neopovažuj se mi vyhrožovat! Vysvobodila jsem tě z vězení. Milovala jsem tě. A pak jsem se musela dívat, jak se plazíš u nohou té pitomoučké pubertální holce. Chci, aby

se mi už nepletla do života! Následky? Přijmu je s otevřenou náručí! Už nejsem slabá, nanicovatá velekněžka bohyně, která se stále jen řídí všelijakými pravidly. Copak to nechápeš? Kdyby ses pořád netočil kolem toho děcka, přišel bys na to sám a nemusela bych ti to teď vysvětlovat. Jsem nesmrtelná, stejně jako ty, Kalono!“ Její hlas zněl přízračně, moc mu dodávala sílu. „Dokonale se k sobě hodíme. Dřív sis to myslel i ty, a budeš si to myslet zas, až Zoey Redbirdová přestane existovat.“

Kalona na ni upřeně hleděl. V tom okamžiku pochopil, že Neferet naprosto a úplně zešilela. Pouze netušil, jak je možné, že to jen přispívá k její moci a umocňuje její krásu.

„Povím ti, k čemu jsem se rozhodla,“ pokračovala ve svém metodickém výkladu. „Bezpečně uložím tvé nádherné nesmrtelné tělo někam do podzemí a tvá duše se zatím vydá na onen svět a zařídí, aby se sem Zoey už nevrátila.“

„To Nyx nedovolí!“ vyhrkl, než se stačil ovládnout.

„Nyx vždycky dá prostor svobodné volbě. Byla jsem její velekněžkou, a tak vím naprosto jistě, že ti tvou dobrovolnou duchovní pouť na onen svět umožní,“ prohlásila Neferet potutelně. „Pamatuj, Kalono, má jediná pravá láska – když mi zaručíš, že Zoey zemře, odstraníš tím poslední překážku, jež nám brání ujmout se společně vlády. Oba získáme nad tímto světem moderních zázraků nepředstavitelnou moc. Jen pomysli, podmaníme si lidstvo a obnovíme nadvládu upírů, se vší krásou, vášní a neomezenou silou, jež s ní šla ruku v ruce. Země bude naše. Skutečně oživíme slavnou minulost!“

Kalona poznal, že využívá jeho slabostí. V duchu se proklínal, že jí dovolil, aby odhalila jeho nejhlubší tužby. Důvěřoval jí, a tak jí prozradil vše: že na onom světě nikdy nemůže vládnout spolu s Nyktou, jelikož není Erebus. Proto cítí tak silné nutkání napodobit to, co ztratil, zde v moderním světě.

„Víš, můj milý, když to logicky zvážíš, sám uznáš, že jít za Zoey a přetnout spojení mezi jejím tělem a duší je správný krok. Pak budeš moci uskutečnit své největší sny,“ mluvila Neferet dál všedním tónem, jako by rozebírali, z jaké látky si má nechat ušít nové šaty.

„Vždyť ani nevím, kde ji hledat.“ Pokusil se to říct stejně věcně. „Onen svět je rozlehlý, obsáhnout ho dokážou pouze bohové a bohyně.“

Neferet se rázem přestala tvářit lhostejně a její krutá krása náhle působila děsivě. „Jsi s její duší propojený, nepokoušej se to zastírat!“ Zhluboka se nadechla a uvážlivějším tónem pokračovala: „Přiznej to, lásko, dokážeš Zoey najít tam, kde by už nikdo jiný neměl šanci. Co si zvolíš? Chceš vládnout zemi po mém boku, nebo zůstat otrokem minulosti?“

„Vládnout. Vždy si zvolím možnost vládnout,“ odpověděl bez váhání.

Jakmile to řekl, Neferetiny oči se změnilly. Zelené duhovky zcela pohltila karmínová červeň. Stočila žhnoucí zornice k němu. Polapily ho, uvěznilly, omámily. „Pak tedy poslyš má slova, Kalono, Nyktin padlý bojovníku. Slibuji, že zachovám tvé tělo v bezpečí. A až nedospělá velekněžka Zoey Redbirdová přestane existovat, zbavím tě těchto temných pout a dovolím tvé duši, aby se vrátila. Potom tě vynesu na střechu našeho hradu na Capri, aby ti tam nebesa vdechla životní sílu a tys spolu se mnou mohl vládnout této říši jako můj choť, ochránce, můj Erebus.“ Přejela si dlouhým špičatým nehtem po pravé dlani. Kalona jen přihlížel, nedovedl ji zastavit. Když měla hrst plnou krve, pozvedla ji, jako by ji někomu nabízela. „Skrz krev žádám tuto moc a krví stvrzuji i svou přísahu.“ Temnota kolem ní se zavlnila, vrhla se k její dlani a v chvějivých křečích se začala napájet. Kalona cítil, jak ho k sobě táhne. Hovořila k jeho duši svůdným, neodolatelným šepotem.

„Ano!“ vydral se mu z hrdla sténavý výkřik. Poddal se lačné Temnotě.

Neferet pokračovala ve vzývání, a jak byla opilá mocí, její hlas zesílil. „Dobrovolně tedy souhlasíš, abych uzavřela smlouvu s Temnotou a stvrdila ji krví. Ale jestli selžeš a dané slovo porušíš –“

„Neselžu.“

Její úsměv byl nezemsky krásný, oči jí kalila krev. „Pokud tuto smlouvu nedodržíš, Nyktin padlý bojovníku, pokud selžeš a já tvou vinou nedokážu nedospělou velekněžku Zoey Redbirdovou zničit, získám absolutní vládu nad tvou duší po celou dobu tvé nesmrtnosti.“

Zareagoval zcela mimoděk, ta slova z něj vylákala svědná Temnota, které celá staletí dával přednost před Světlem. „Pokud selžu, získáš absolutní vládu nad mou duší po celou dobu mé nesmrtnosti.“

„Přísaha je stvrzena.“ Neferet si znovu přejela dlaň nehtem a na její pokožce vzniklo krvavé X. Ke Kalonovi se jako dým donesla železitá vůně. Tsi Sgili znovu pozvedla ruku k Temnotě. „Nechť se naplní!“ Její tvář se stáhla bolestí, když z ní Temnota zase začala pít, ale neucukla – ani se nepohnula, dokud se vzduch kolem ní nezavlnil, nasáklý její krví a magií přísahy.

Až potom dala ruku dolů, olízla rudé šrámy a zastavila krvácení. Pak k němu přistoupila, sklonila se a jemně vzala jeho hlavu do dlaní, podobně jako on uchopil toho lidského chlapce, než ho zabil. Cítil, jak celý prostor i ona sama vibrují Temnotou, která připomínala zuřícího býka, dychtivě očekávajícího rozkaz své paní.

Její rty, špinavé od krve, se zastavily jen kousíček od jeho. „Mocí, jež koluje mou krví, silou životů, které jsem ukončila, vám velím, mé nádherné stuhy Temnoty, oddělte duši tohoto zaslíbeného od těla a vyšlete ji na onen svět. Splňte

ten rozkaz a máte mé slovo, že vám obětuji život nevinné bytosti, kterou nedokážete poskvrnit. Staniž se tak!“

Zhluboka se nadechla a Kalona sledoval, jak jí tmavé provazce kloužou mezi plné rudé rty. Vtahovala je do sebe, až jimi byla dokonale prosycená, a potom přitiskla ústa k jeho a černým, krvavým polibkem do něj vdechla Temnotu takovou silou, že se jeho oslabená duše s bezhlesým zmučeným výkřikem odervalá od těla. Kalonu něco vyzdvihlo vzhůru a hnalo ho to výš, ještě výš, do říše, z níž ho kdysi zapudila jeho bohyně. Jeho tělo zůstalo dole, bez života, spoutané, zaslíbené zlu, vydané napospas Neferet.